

ANKER JØRGENSEN OG PINDSTRUP

Af Helge Qvist Frandsen

En af mine nabopræster i Sønderjylland fik for mange år siden embede i nærheden af Præstø. Det er en smuk egn, hvor mange danske film er blevet optaget. Vi skrev julekort til hinanden i mange år, og engang skrev han, at han havde tænkt meget på mig den dag. Det gjorde naturligvis et stort indtryk på mig, men lidt af glansen gik af bemærkningen, da han fortsatte med at skrive, at han var kommet til at tænke på mig, fordi han i den stedlige brugs havde set en sæk med spagnum fra Pindstrup Mosebrug. Det er naturligvis især Pindstrup Mosebrug og Novopanfabrikken, der har gjort Pindstrup kendt, men der er også andre ting, der har været med til at sætte Pindstrup på landkortet. Tidligere statsminister Anker Jørgensen har i en erindringsbog skrevet om, hvor meget Pindstrup kom til at betyde for ham, da han blev gift med Pindstruppiggen Ingrid, der var datter af den mangeårige værkfører på Pindstrup Mosebrug Søren Pedersen og hans kone Kirstine. Anker Jørgensen mistede begge sine forældre meget tidligt. Han kom til Vajsenhuset, hvor han fik sin skolegang, og en tante tog sig kærligt af ham, men han blev meget nært knyttet til svigerforældrene og familien i Pindstrup. Han fortæller i erindringsbogen, at det ville være naturligt for ham at blive gift på rådhuset, selvom han allerede som ung var meget interesseret i de danske landsbykirker, og han var da også medlem af folkekirken.

Det betød imidlertid meget for svigerforældrene, at brylluppet blev holdt hjemme i Pindstrup, og så blev Anker og Ingrid da gift i Marie Magdalene kirke den 6. november 1948, og det har Anker aldrig fortrudt. På det tidspunkt havde Pindstrup jo ikke sin egen kirke. Anker fortæller, at pastor Axel Andersen åbenbart var godt informeret om Ankers virksomhed i det faglige og politiske. Han havde en løftet pegefinger til Anker om, at han ikke måtte glemme familien og sin kone til fordel for det vigtige arbejde, han udførte. Og det har Anker heller ikke gjort. Vi så ham jævnligt, når han besøgte Pindstrup. En nytårsmorgen meget tidligt skrev Anker en hilsen i Marie Magdalene kirkes gæstebog, og han kunne også finde på at cykle over til Skaføgård, hvor hans kollega, konsejlpræsident Estrup, havde resideret.

Anker og Ingrid havde sommerhus ved Hundested, og så tog de naturligvis færgen til Grenå og bussen til Pindstrup. Da jeg blev præst i sognet, besøgte jeg ofte Søren Pedersen og hans elskelige Kirstine,

der begge blev næsten hundrede år, og som foruden en række runde fødselsdage også opnåede at fejre jernbryllup, og da jeg engang spurgte, om de havde været ovre og besøge Ingrid og Anker for nylig, svarede Kirstine, at Søren jo ikke længere havde kræfter til disse ture, men hun føjede til, at Anker og Ingrid var flinke til at komme hjem og besøge dem, og så gav de dem en lille skilling til turen. Det foregår vist ikke helt på den måde, når vore dages politikere drager rundt i landet.

Da jeg begravede Kirstine og Søren, var Anker naturligvis med, og jeg husker især hans meget bevægede tale ved svigermoderens begravelse. Hun havde helt tydeligt betydet meget for ham.

Ved mindesamværet i Landbohjemmet efter Søren's begravelse, sad jeg ved siden af Anker, og jeg spurgte ham i samtalens løb, om han ville komme og fortælle om sit liv og virke ved vort traditionsrige efterårsmøde på Pindstrup skole. Det sagde han ja til, og han sagde også ja til at prædike ved gudstjenesten i Pindstrup kirke før mødet, og både kirken og skolens gymnastiksal var fyldt.

Anker bad mig hjælpe med salmevalget, men han behøvede bestemt ikke hjælp til foredraget, som var uhyre spændende. Han har jo truffet en lang række af sin tids berømte personligheder, og han havde ord for at sige tingene ligeud og uden omsvøb.

Han var f.eks. ikke altid enig med de skiftende amerikanske præsidenter, og nogle journalister gjorde et stort nummer ud af, at det ikke var Anker, men derimod Poul Schlüter, der blev inviteret på besøg hos præsident Reagan i Det hvide Hus, men Anker fortalte, at han under et møde med verdens ledere havde truffet Reagan på herretoilettet. De havde fået en hyggelig snak, og Reagan havde sagt til Anker, at han nu ville tage hjem og sørge for, at han blev inviteret over at besøge ham, og det var således kun statsministerskiftet i 1982, der var skyld i, at det blev Schlüter, der fik den ære.

I den bog, der blev udgivet i anledning af dronning Margrethes 40-årsjubilæum som regent fortæller hun, at hun var glad for samarbejdet med Anker Jørgensen.

”Han var en mand af den gamle arbejderbevægelse, sådan lige ud ad landevejen. Han blev meget begejstret for min mor, for hun hed Ingrid ligesom Ankers kone, og det betød noget for ham.”